

УДК 343.137.9

DOI: <https://doi.org/10.32366/2523-4269-2019-66-1-126-132>

Пилипенко Дмитро Олексійович,

кандидат юридичних наук

(Донецький юридичний інститут МВС України,
м. Кривий Ріг)

ORCID: <https://orcid.org/0000-0003-1299-6178>

Тарасенко Олександр Сергійович,

кандидат юридичних наук

(Міністерство внутрішніх справ України, м. Київ)

ORCID: <https://orcid.org/0000-0003-0369-520X>

НОРМАТИВНІ АСПЕКТИ ВРЕГУЛЮВАННЯ ДЕПУТАТСЬКОГО ІМУНІТЕТУ В КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОЦЕСІ УКРАЇНИ

У статті розглянуто окремі нормативно-правові аспекти врегулювання імунітету народного депутата в кримінальному процесі України. Зосереджено увагу на важливості коректного нормативного відображення правових критеріїв імунітету народного депутата під час здійснення кримінального провадження. Наголошено на необхідності перегляду окремих норм, що відображають зміст та регулюють порядок реалізації імунітету народного депутата на предмет уникнення розбіжностей між ними. Наведений авторський погляд щодо відображення редакцій чинних норм права, які визначають зміст імунітету народного депутата в кримінальному провадженні.

Ключові слова: імунітет народного депутата; обмеження імунітету; притягнення народного депутата до кримінальної відповідальності

Постановка проблеми. Сучасні реалії політичного життя

нашої держави та постійна політична боротьба, яка точиться між представниками влади, потребують вчасного реагування з боку законодавця на швидкоплинність процесу зміни політичної кон'юнктури та оперативного корегування нормативного визначення окремих правових положень, що стосуються правового статусу учасників внутрішніх політичних процесів. Це, безумовно, стосується і статусу народних депутатів не лише в контексті політичної діяльності, а і їх статусу як учасників кримінального провадження.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Питання, пов'язані із визначенням імунітету народного депутата в кримінальному провадженні, досліджувались такими науковцями, як В. В. Агафонов, А. А. Безуглов, С. Г. Волкотруб, О. М. Дороніна, С. В. Лукошкіна, О. О. Майданник, Л. А. Шалланд та іншими.

Метою цієї статті є аналіз чинного законодавства України, зокрема галузевого кримінального процесуального законодавства у сфері визначення імунітету народного депутата України. Вказане здійснюється з метою оптимізації чинної нормативної складової імунітету народного депутата в кримінальному провадженні, а також задля нормативного урегулювання змісту норм різних галузей права, що регулюють реалізацію імунітету народного депутата під час здійснення кримінального провадження.

Виклад основного матеріалу. Досліджуючи питання імунітету виборних та посадових осіб, окремої уваги заслуговує розгляд імунітету депутатів України. Питання депутатського імунітету привертає значну увагу як вітчизняних, так і зарубіжних науковців. Залежно від країни походження того чи іншого депутатського корпусу, існують різноманітні погляди щодо сутності імунітету народних обранців. Ключовим елементом сутнісної характеристики депутатського імунітету є питання його обсягу. Саме цей критерій депутатського імунітету породжує дискусії серед науковців.

Так, С. В. Лукошкіна зазначає, що некритичне сприйняття ідеї незалежності законодавчої гілки влади призвело до гіпертрофування ролі депутатів та свого роду кругової поруки в їхньому середовищі [1, с. 69]. Відомий письменник О. І. Солженіцин, коментуючи наявність у депутатського корпусу імунітету, зазначав, що це явище являє собою приманку для криміналітету [1, с. 81]. Взагалі з моменту проголошення незалежності України у політикумі держави не рідкими є випадки так званої «політичної кризи». Перманентна політична боротьба, яка точиться в органі законодавчої влади країни, здебільшого викликає у пересічних громадян відчуття недовіри до представників законодавчої гілки влади, породжуючи негативні настрої в суспільстві. У зв'язку з цим досить скептичне ставлення українського суспільства до народних депутатів України було яскраво відображене в результатах всеукраїнського референдуму 2000 року. Відповідно до результатів його проведення, 89,91 % громадян, які взяли участь у референдумі (26 730 432 голосів), висловились за скорочення депутатського корпусу з 450 до 300 осіб. Своєю чергою, 89 % громадян (26 461 382 голосів) висловились за обмеження депутатської недоторканості [2].

На жаль, з того часу рівень суспільної довіри до органу законодавчої влади в Україні мало змінився. Так, у 2016 році Київський міжнародний інститут соціології провів власне опитування громадської думки «Омнібус». Опитування проводилося у 110 населених пунктах (PSU) в усіх областях України, окрім Автономної Республіки Крим, за стохастичною вибіркою, репрезентативною для населення України віком від 18 років. Методом інтерв'ю опитано 2040 респондентів. Відповідно до результатів опитування, найбільшою довірою серед українців користуються церква, волонтери та збройні сили України, а найменшою — уряд України, російські ЗМІ та Верховна рада України (цим інституціям довіряє менше 10 % українців). Загалом лише 5,3 % опитаних осіб довіряють органу законодавчої влади України та його представникам. Відповідно 82,1 % опитаних висловились щодо недовіри Верховній Раді України [3].

Отже, з моменту проголошення незалежності нашою державою представники єдиного законодавчого органу користуються в суспільстві вкрай низькою довірою з боку пересічних громадян. На причинах цього ми зупинятися не будемо, оскільки це виходитиме за межі дослідження. Слід лише зазначити, що, на наше переконання, подібна тенденція залишатиметься й надалі. Таке вкрай негативне явище породжує в суспільстві закономірні ідеї щодо звуження, зменшення або, взагалі, скасування депутатської недоторканості. Однак, на наш погляд, запропоновані кроки навряд чи змінять ситуацію на краще. В умовах, коли в державі політичну еліту формують особи, які прагнуть влади лише задля того, щоб відстоювати особисті або корпоративні інтереси певного кола осіб, регулювання реалізації правового імунітету таких осіб не матиме потрібного ефекту для вирішення ситуації на краще. Навпаки, кардинальні кроки щодо звуження або навіть скасування депутатської недоторканості призводитиме до посилення політичної боротьби та намагання більш впливових осіб утвердитися на політичній арені за рахунок інших. Таке явище, відповідно, не кращим чином вплине на дієве функціонування органу законодавчої юрисдикції. Тому підхід до нормативного визначення обсягу та змісту правового імунітету народних депутатів має здійснюватися вельми обережно, у правовому сенсі цього слова.

У контексті розгляду цього питання, доцільно погодитись з О. Майданник, яка зазначала, що, вирішуючи проблему депутатського імунітету в Україні, слід враховувати, що повна його ліквідація, як і нечітке врегулювання якогось з його елементів, не узгоджується з

міжнародними стандартами та зарубіжною практикою. Вдосконалення конституційного регулювання депутатського імунітету повинно сприяти, по-перше, найбільшій гласності, прозорості діяльності народних депутатів України, по-друге, що особливо важливо, — підвищенню їх відповідальності та запобіганню їхній безкарності [4, с. 7]. Досліджуючи актуальні питання реалізації депутатського імунітету, О. Майданник пропонує окремі нормативні зміни до положень Конституції, що регулюють порядок кримінально-правового впливу на народного депутата, у випадку вчинення ним кримінального правопорушення. Авторка зазначає, що з метою приведення структури і змісту положень Конституції України у відповідність до міжнародних стандартів у питаннях статусу депутата парламенту необхідно чітко врегулювати порядок притягнення парламентарія до відповідальності, а саме встановити: 1) у разі вчинення депутатом злочину прокуратура має порушити справу без згоди парламенту на притягнення його до відповідальності, а суд — розглянути таку справу; 2) у разі винесення звинувачувального вироку суду щодо народного депутата не потрібна згода ВРУ на ув'язнення засудженого [4, с. 7].

Розмірковуючи над позицією автора, необхідно зазначити, що спроба нормативним чином визначити шляхи обмеження депутатського імунітету обрані не достатньо коректно. Так, у ч. 2 ст. 482 КПК зазначено, що притягнення до кримінальної відповідальності народного депутата України, його затримання або обрання стосовно нього запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою чи домашнього арешту не може бути здійснено без згоди Верховної Ради України (далі — ВРУ). Своєю чергою, відповідно до п. 14 ч. 1 ст. 3 КПК, притягнення до кримінальної відповідальності — стадія кримінального провадження, яка починається з моменту повідомлення особі про підозру у вчиненні кримінального правопорушення. Отже, дослівний зміст вказаних процесуальних норм дозволяє дійти висновку, що представникам правоохоронних органів немає потреби отримувати згоду ВРУ для початку кримінального провадження щодо народного депутата, адже стадія притягнення народного обранця до кримінальної відповідальності ще не настала. Тому один з аргументів О. Майданник щодо надання прокуратурі права порушити справу без згоди парламенту на притягнення депутата до відповідальності виглядає не зовсім актуальним.

Досліджуючи питання депутатського імунітету, слід погодитися з А. А. Безугловим, який вказував, що враховуючи наявність у депутатському імунітеті елементів як державно-правових, так і кримінально-процесуальних відносин, дана проблема повинна бути предметом комплексного дослідження відповідних галузей правової науки [5, с. 27]. Використання комплексного підходу до дослідження питання імунітету народного депутата, здійснюючи при цьому аналіз нормативно-правових актів різних галузей права, дозволить винайти найбільш оптимальні шляхи вирішення вказаного питання.

Отже, продовжуючи розгляд питання реалізації депутатського імунітету у кримінальному процесі, необхідно дослідити питання щодо особливостей обмеження дії депутатської недоторканності в кримінальному провадженні, розпочатому щодо народного обранця. Розпочавши подібне кримінальне провадження, представник правоохоронних органів врешті-решт зіткнеться з проблематикою використання запобіжних заходів. Виходячи зі специфіки кримінального провадження, запобіжні заходи можуть бути у вигляді тримання під вартою чи домашнього арешту. Відповідно до ч. 2 ст. 482 КПК, такі різновиди запобіжних заходів мають застосовуватися лише за згодою ВРУ. До речі, у цьому аспекті ця кримінальна процесуальна норма не співпадає зі змістом ч. 1 ст. 27 ЗУ «Про статус народного депутата України», адже в цій нормі йдеться про погодження з ВРУ затримання чи арешту депутата. На наш погляд, доцільно здійснити збалансування змісту вказаних правових норм та ч. 1 ст. 27 ЗУ «Про статус народного депутата України» й викласти в такій редакції: «Народному депутату гарантується депутатська недоторканність на весь строк здійснення депутатських повноважень. *Притягнення до кримінальної відповідальності народного депутата України, обрання стосовно нього запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою чи домашнього арешту не може бути здійснено без згоди Верховної Ради України*». Запропонована редакція, на наш погляд, є більш доречною та змістовною. Така редакція дозволяє уникнути й

тавтології у ч. ч. 1, 2 ст. 27 ЗУ «Про статус народного депутата України», адже в цих обох нормах йдеться про наявність обов'язкового дозволу ВРУ щодо затримання народного депутата.

Розглядаючи питання затримання народного депутата в умовах реалізації депутатського імунітету, окремої уваги заслуговує наступний аспект застосування цього тимчасового запобіжного заходу. Так, у ч. 2 ст. 482 КПК зазначено, що затримання народного депутата має здійснюватись лише за згоди ВРУ. При цьому законодавець у вказаній кримінальній процесуальній нормі не деталізує формальні аспекти цієї згоди. У цьому сенсі доцільно проаналізувати зміст ч. 3 ст. 482 КПК, у якій законодавець зазначив, що затримання народного депутата допускається лише в разі, якщо Верховною Радою України надано згоду на притягнення його до кримінальної відповідальності.

Отже, редакція ч. 3 ст. 482 КПК передбачає обов'язкову наявність саме згоди ВРУ на притягнення народного депутата до кримінальної відповідальності з тим, щоб у межах цієї згоди застосувати щодо нього тимчасовий запобіжний захід у вигляді затримання. Таким чином, зазначена процесуальна норма не передбачає отримання представниками правоохоронних органів додаткової згоди від ВРУ задля затримання народного депутата. Знов-таки, у ч. 2 цієї ж норми йдеться про окремі кримінальні процесуальні дії щодо народного депутата, які обов'язково мають здійснюватись виключно за згодою ВРУ. Це, по-перше, початок та реалізація стадії кримінального провадження у вигляді притягнення до кримінальної відповідальності народного депутата; по-друге, застосування тимчасового запобіжного заходу у вигляді затримання народного обранця; по-третє, застосування до народного депутата запобіжних заходів у вигляді тримання під вартою чи домашнього арешту. У вказаній кримінальній процесуальній нормі законодавцем наведено вичерпний перелік дій, які виконуються виключно за згодою ВРУ. Водночас у ч. 3 ст. 482 КПК перелік процесуальних дій, що проводяться стосовно народного депутата, значно збільшений порівно зі змістом ч. 2 цієї ж норми. До того ж задля провадження цілої низки процесуальних дій, як ми вже зазначали, достатньо отримання згоди ВРУ на притягнення народного депутата до кримінальної відповідальності.

Досліджуючи вказане питання, Д. Коноваленко вказує на невідповідність подання Генерального прокурора вимогам ЗУ «Про регламент ВРУ» (зокрема внесення на розгляд одного подання про притягнення до кримінальної відповідальності, затримання та арешт замість трьох, як того вимагає Регламент). У цьому аспекті слід погодитися з автором, оскільки у ч. 2 ст. 218 ЗУ «Про регламент ВРУ» дійсно зазначено про необхідність надання ВРУ окремих подань щодо кожного виду запобіжного заходу [6].

Цей факт можна підтвердити, враховуючи наявність фактичних рішень ВРУ щодо позбавлення депутатів недоторканності. Так, наприклад, у постанові ВРУ від 17.09.2015 № 706-VIII «Про надання згоди на притягнення до кримінальної відповідальності, затримання та арешт народного депутата України Мосійчука І. В.» вказано, що ВРУ приймає рішення щодо зазначеного народного депутата на підставі подання Генерального прокурора України про надання згоди на притягнення до кримінальної відповідальності, затримання та арешт [7]. Отже, для представників органу законодавчої юрисдикції нашої держави достатньо наявності лише одного комплексного подання щодо притягнення до кримінальної відповідальності, затримання та арешт народного депутата, щоб вчиняти вказаний перелік процесуальних дій щодо народного депутата.

Проте зазначений мінімалізм в одночасному вирішенні декількох актуальних питань щодо притягнення народного депутата до кримінальної відповідальності, затримання чи

арешт, який відображається в одному комплексному рішенні (постанові), є вельми суперечливим кроком представників органу законодавчої юрисдикції. З приводу цього питання Конституційний Суд України (далі — КСУ) висловив свою позицію у рішенні від 26.06.2003 року № 12-рп/2003 у справі за конституційним поданням 56 народних депутатів України про офіційне тлумачення положень частин першої, третьої статті 80 Конституції України, частини першої статті 26, частин першої, другої, третьої статті 27 Закону України «Про статус народного депутата України» та за конституційним поданням Міністерства внутрішніх справ України про офіційне тлумачення положення частини третьої статті 80 Конституції України стосовно затримання народного депутата України (справа про гарантії депутатської недоторканності). Відповідно до цього рішення, положення частини другої статті 27 Закону України «Про статус народного депутата України» стосовно затримання народного депутата України в контексті положень частини третьої статті 80 Конституції України треба розуміти так, що затримання чи арешт народного депутата України можливі за згодою Верховної Ради України незалежно від наявності її згоди на притягнення цього народного депутата України до кримінальної відповідальності [8].

Таким чином, рішення щодо притягнення народного депутата до кримінальної відповідальності, його затримання чи арешт має оформлюватись окремими правовими актами. Таке положення, звісно, певним чином ускладнює роботу ВРУ, оскільки кожне із вказаних вище рішень потребує окремої процедури розгляду. Також це ускладнюватиме й без того не просту ситуацію зі здійсненням правоохоронними органами кримінального провадження щодо народного депутата України. Але навіть попри наявність численності правових процедур щодо врешті-решт притягнення народного депутата до кримінальної відповідальності, підготовка та подальше надання правоохоронними органами окремих подань щодо вказаного питання, а значить, щодо затримання та арешту народного обранця — відповідатиме сучасним правовим реаліям та не буде суперечити позиції КСУ.

Ураховуючи викладене вище, вважаємо, що наведена позиція КСУ має бути відповідним чином відображена у нормативно-правових актах, що регулюють процедуру притягнення народного депутата України до кримінальної відповідальності. Також це має стосуватись і положень чинного кримінального процесуального закону.

У рамках досліджуваного питання додатково доцільно звернути увагу на окремий аспект правової процедури притягнення народного депутата до кримінальної відповідальності. Відповідно до ст. 219 ЗУ «Про Регламент Верховної Ради України», голова ВРУ доручає комітету, до предмета відання якого належать питання регламенту, надати висновок щодо подання Генерального прокурора про надання згоди на притягнення до кримінальної відповідальності, затримання чи арешт народного депутата згідно із законом. Своєю чергою, відповідно до ч. 1 ст. 220 ЗУ «Про Регламент Верховної Ради України», підготовку цього питання комітет здійснює в терміновому порядку, але в строк не більш як 20 днів.

На наше переконання, визначені в законі часові рамки підготовки комітетом ВРУ рішення щодо питання притягнення народного депутата до кримінальної відповідальності встановлені законодавцем не зовсім коректно. Так, використання словосполучення «у терміновому порядку» разом з кінцевим терміном вирішення питання у 20 днів, виглядає досить суперечливим кроком з боку законодавця, адже визначення «терміновий», відповідно до «Великого тлумачного словника сучасної української мови», означає «який вимагає негайного виконання, вирішення; спішний» [9, с. 1444]. Отже, негайність або спішність у вирішенні комітетом ВРУ питання щодо притягнення народного депутата до кримінальної відповідальності, а рівно питання щодо затримання чи арешту дисонує із окресленим у законі

максимальним терміном у 20 днів. Такий багатоденний відрізок часу аж ніяк не можна сприйняти як споріднений до визначення «терміново», оскільки вони за своїм змістом є різної полярності. Враховуючи це, вважаємо, що їх одночасне використання для визначення в законі часових меж прийняття певного рішення є вельми суперечливим положенням.

На наш погляд, у випадку якщо законодавець має за мету суттєво не обмежувати час розгляду членами комітету ВРУ вкрай важливого питання щодо притягнення народного депутата до кримінальної відповідальності, його затримання або арешт, встановивши термін у 20 днів, використання при цьому терміну «негайно» виглядає недоречним та зайвим. Враховуючи це, ч. 1 ст. 220 ЗУ «Про Регламент Верховної Ради України» потребує певного корегування з боку законодавця в контексті коректного визначення часових меж надання висновку щодо подання про притягнення нардепа до кримінальної відповідальності, а рівно і його затримання або арешт.

Також слід зазначити, що, враховуючи чинний зміст ч. 1 ст. 220 ЗУ «Про Регламент Верховної Ради України», члени комітету, визначені в цій правовій нормі, мають фактично правовий дозвіл на відступ від «терміновості» надання висновку щодо питання притягнення нардепа до кримінальної відповідальності та ін. У цій нормі навіть не йдеться про умови, за яких члени комітету ВРУ можуть відступати від «терміновості» надання висновку щодо зазначеного питання та цілком законно розглядати його упродовж 20 днів. Таким чином, така «неповність» вказаної правової норми фактично нівелює часову полярність між «терміново» та «в строк не більш як 20 днів». Адже не важко спрогнозувати, що за відсутності в законі обов'язкових умов, за яких члени комітету ВРУ можуть відійти від обов'язку термінової підготовки висновку за певним питанням та готувати цей висновок протягом 20 днів, фактичне опрацювання цього питання, у більшості випадків, відбуватиметься протягом окресленого терміну. У зв'язку з цим, на наш погляд, вказана правова норма потребує опрацювання на предмет визначення обов'язкових умов використання терміну у 20 днів замість термінового вирішення питання по суті.

Висновки та перспективи подальших досліджень. Підсумовуючи викладене вище, слід зазначити, що забезпечення реалізації імунітету народного депутата в кримінальному провадженні має за мету дотримання прав посадових осіб, які мають привілейований правовий статус у суспільстві. Цей тезис має суттєвий вплив не лише на особливості процедури здійснення кримінальних проваджень відповідної категорії, а й наповнений змістом, що виходить за межі регулювання кримінальних процесуальних правовідносин. Враховуючи значущість наслідків подібної категорії кримінальних проваджень, які мають суттєвий вплив на суспільно-політичне життя нашої держави, кримінально процесуальна процедура їх здійснення має бути чітко законодавчо регламентована. Наявність будь-яких правових прогалин у цій сфері кримінальної процесуальної дійсності не лише суттєво ускладнюватиме реалізацію кримінальних проваджень з реалізацією в них імунітету народних депутатів, а й викликатиме негативну оцінку з боку суспільства щодо функціонування всієї системи кримінального правосуддя. У зв'язку з цим висловлені нами позиції щодо удосконалення окремих норм чинного законодавства щодо реалізації імунітету народного депутата в кримінальному провадженні врешті-решт матимуть позитивний вплив на реалізацію кримінальних проваджень вказаної категорії.

Список використаних джерел

1. Лукошкина С. В. Иммунитеты в российском уголовном процессе: дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.09. Иркутск, 2005. 224 с.
2. Всеукраїнський референдум 2000. URL: https://uk.wikipedia.org/wiki/BC_2000 (дата звернення: 10.03.2019).
3. Зленко С. Довіра соціальним інституціям. Прес-реліз. URL: <http://kiis.com.ua/?lang=ukr&cat=reports&id=678&page=1> (дата звернення: 10.03.2019).
4. Майданник О. Конституційно-правовий імунітет народного депутата України: проблеми та перспективи. *Юридична Україна*. 2015. № 4–5. С. 7

5. Безуглов А. А. Теоретические проблемы правового статуса советского депутата: автореф. дис. ... д-ра юрид. наук. Москва, 1971. С. 32.
6. Про Регламент Верховної Ради України: Закон України від 10.02.2010 р. № 1861-VI. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1861-17> (дата звернення: 10.03.2019).
7. Про надання згоди на притягнення до кримінальної відповідальності, затримання та арешт народного депутата України Мосійчука І. В. від 17.09.2015 р. № 706-VIII URL: <https://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/706-19> (дата звернення: 10.03.2019).
8. Рішення Конституційного Суду України від 26.06.2003 р. № 12-рп/2003 URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v012p710-03> (дата звернення: 10.03.2019).
9. Великий тлумачний словник сучасної української мови / голов. ред. Бусел В. Т. Київ; Ірпінь: ВТФ «Перун», 2005. 1728 с.

Пилипенко Дмитрий Алексеевич,

кандидат юридических наук

(Донецкий юридический институт МВД Украины, г. Кривой Рог)

ORCID: <https://orcid.org/0000-0003-1299-6178>

Тарасенко Александр Сергеевич,

кандидат юридических наук

(Министерство внутренних дел Украины, г. Киев)

ORCID: <https://orcid.org/0000-0003-0369-520X>

НОРМАТИВНЫЕ АСПЕКТЫ УРЕГУЛИРОВАНИЯ ДЕПУТАТСКОГО ИММУНИТЕТА В УГОЛОВНОМ ПРОЦЕССЕ УКРАИНЫ

В статье рассмотрены отдельные нормативно-правовые аспекты урегулирования иммунитета народного депутата в уголовном процессе Украины. Сосредоточено внимание на важности корректного нормативного отражения правовых критериев иммунитета народного депутата при осуществлении уголовного производства. Отмечена необходимость пересмотра отдельных норм, отражающих содержание и регулирующих порядок реализации иммунитета народного депутата во избежание разногласий между ними. Приведенный авторский взгляд на редакции действующих норм права, которые определяют содержание иммунитета народного депутата в уголовном производстве.

Ключевые слова: иммунитет народного депутата; ограничение иммунитета; привлечение народного депутата к уголовной ответственности

Pilipenko Dmitriy Alexeyevich,

PhD in Law

(Donetsk Law Institute, MIA of Ukraine, Kryvyi Rih)

ORCID: <https://orcid.org/0000-0003-1299-6178>

Tarasenko Alexandr Sergeevich,

PhD in Law

(Ministry of Internal Affairs of Ukraine, Kiev)

ORCID: <https://orcid.org/0000-0003-0369-520X>

REGULATORY ASPECTS OF THE SETTLEMENT OF DEPUTY IMMUNITY IN THE CRIMINAL PROCESS OF UKRAINE

The article discusses the individual regulatory aspects of the settlement of the people's immunity of the people's deputy in the criminal process of Ukraine. The focus is on the importance of a correct normative mapping of the legal criteria for the immunity of a people's deputy in criminal proceedings. It noted the need to revise individual standards, reflecting the content and regulate the procedure for implementing the MP's immunity in order to avoid disagreements between them. The given author's view on the reflection of the editorial boards of the existing rules of law, which determines the content of the MP's immunity in criminal proceedings. The proposed changes to existing regulations governing the implementation of the MP's immunity in criminal proceedings will not only have a positive impact on the rights of elected officials in criminal proceedings, but will also have a positive impact on the quality of criminal proceedings of the relevant category. Improving the law governing the implementation of the MP's immunity in criminal proceedings provides not only optimization of the criminal procedural sphere, but also regulatory legal acts, belongs to the state-legal sphere in the context of the regulatory support of the legislative jurisdiction of Ukraine. All this is of significant importance in the conditions of constant political struggle in Ukraine, because political opponents sometimes try to use the criminal justice system to put political pressure on their opponents. At the same time, a perfect and understandable current legislation regulating the implementation of the MP's immunity in criminal proceedings will be a fundamental legal bastion on the way to counteract the negative aspects mentioned above.

Key words: immunity of a people's deputy; immunity restrictions; bringing a people's deputy to criminal responsibility

Надійшла до редколегії 16.03.2019